

— На дѣсно! Въ градоначалството! — Той наистина бързо кривна и се изкачи по стълбигѣ, последванъ отъ менъ. Французкитѣ войници бѣха спрѣни отъ постовия стражаръ, който съ ржка имъ правѣше знакъ да спратъ по-далечъ отъ него, като имъ викаше:

— Сакжнъ да не сте посмѣли, че живи жж ви удеря.

Единъ отъ французитѣ явно ядосанъ и нервиранъ отъ несполуката, викаше като лудъ:

— Трѣбва да ни се предаде войника. Той е апашъ. Ограбиха ни десетъ автомобилни гуми.

Но стражарьтъ, здравенякъ католикъ отъ Новата махала изъ Пловдивъ, не му разбираше френския езикъ, а си знаеше своето:

— Живи жж ви удерж, аку припрети ду менъ.

Азъ погледнахъ русняка и му посочихъ французитѣ.

— Лъжатъ! Азъ въ тоя мигъ нѣмамъ нито копейка. Отъ вчера не съмъ гурилъ залъкъ въ устата си. Загриженъ съмъ, родителитѣ ми избѣгали отъ Русия и сега били въ Константинополъ. Азъ на тѣхъ изпратихъ по пжтникъ що бѣхъ спестилъ отъ работа.

— Може би, тѣ нѣматъ нужда.

— Ако нѣматъ още по-добре — отговори той и при изговарянето на думитѣ съ ег разбрахъ, че той не е руснякъ.

— Вие сте еврейнъ? — попитахъ.

— Да, името ми е Даниелъ Самуиловичъ Муромски.

— Значи едноименници?

— Ако вашето име е като моето, тогава да.

Нашиятъ разговоръ бѣше прекжснатъ отъ Градоначалника Стефановъ, който повика Муромски и почти още отъ вратата го запита, какво е открадналъ отъ французитѣ.

Азъ се намѣсихъ. Бѣхме добри приятели съ Стефановъ и му обяснихъ, че съвсемъ невинно го гонятъ. Все така той разпита Муромски и узнахъ, че той билъ плененъ отъ кавалерийския разѣздъ на Подпоручикъ Кушевъ, нѣкжде къмъ с. Сарай и че билъ раненъ и следъ като лежалъ въ Добричката военна болница изпратили го на специално лѣчение въ София. После билъ на работа, дето се указвало нужда, ту при българи, ту при евреи търговци. Живѣлъ добре, но следъ демобилизацията, а най-вече следъ окупацията, работа по-мжчно се намирала, но не оставалъ гладенъ и нѣмало нужда да краде, защото ималъ малко спестени пари, които изпратилъ на родителитѣ си.

Силно впечатление ми направиха думитѣ му изказани като благодарностъ, къмъ Градоначалника, че го пуца на свобода и че ще му намѣри нѣкжде работа.

— Благодаря ви, господинъ градоначалникъ. Азъ нѣмамъ езикъ да ви изкажа накупѣлитѣ въ душата ми чувства, не само къмъ васъ, а и къмъ цѣлия български народъ, който